

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Tomáše Foltase a soudců Jitky Zavřelové a Jana Kratochvíla v právní věci žalobce: **V. M.**, zastoupený JUDr. Pavlem Širokým, advokátem se sídlem Vodičkova 710/31, Praha 1, proti žalovanému: **generální ředitel Generálního ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 1387/7, Praha 4, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2024, čj. 8803-9/2024-900000-317, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, čj. 31 Ad 8/2024-75,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 29. 8. 2025, čj. 31 Ad 8/2024-75, **se zrušuje** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Žalobce podal u Celního úřadu pro Zlínský kraj žádost o doplacení nedoplatku na služebním příjmu za období let 2019 až 2022 podle zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů (dále jen „služební zákon“). Namítal, že mu byla v uvedeném období ze strany služebního orgánu nezákonně odečítána z pracovní doby přiměřená doba na jídlo a odpočinek.

[2] O této žádosti rozhodl prvostupňový orgán rozhodnutím ze dne 18. 4. 2023 tak, že řízení o doplacení služebního příjmu za leden a únor 2019 zastavil pro zjevnou bezpředmětnost z důvodu uplynutí promlčecí doby, řízení za období od prosince 2021 do prosince 2022 zastavil rovněž pro zjevnou bezpředmětnost a žádosti částečně vyhověl ve vztahu k období od března 2019 do listopadu 2021 v rozsahu 1,5 hodiny (3 × 30 minut) představující rozdíl mezi vykázanou a skutečně odslouženou dobou dne 12. 10. 2021, a to

včetně zákonného úroku z prodlení ode dne podání žádosti až do zaplacení. Ve zbývajících částech žádost zamítl.

[3] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím změnil rozhodnutí prvostupňového orgánu tak, že řízení o žádosti za období od prosince 2021 do prosince 2022 zastavil pro nepřípustnost (výrok I.) a žádosti ve vztahu k období od ledna 2019 do listopadu 2021 zamítl (výrok II).

[4] Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného žalobou podanou u Krajského soudu v Brně. V té mimo jiné žalovanému vytýkal, že nevyhověl jeho návrhu na provedení výslechu svědků, a sice příslušníků, kteří pracovali v rozhodném období na stejném pracovišti, a to za účelem zjištění faktických poměrů na pracovišti. Krajský soud žalobě vyhověl, napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Naznal totiž, že žalovaný měl povinnost provést žalobcem navrhovaný výslech svědků (svědci K. a M1.), nebo vysvětlit, z jakých důvodů není jeho provedení pro účely řízení nezbytné. To však žalovaný neučinil, jedná se tak o opomenuté důkazy. Žalovaný tudíž porušil § 180 odst. 1 služebního zákona, dle něž je povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí. Dle názoru krajského soudu byli navržení svědci způsobilí přispět k učinění relevantních skutkových zjištění. K neopodstatněnosti výslechu navrhovaných svědků se žalovaný poprvé vyjádřil až ve vyjádření k žalobě. Tím však nemohl zhojit nedostatky napadeného rozhodnutí. Krajský soud proto ani nepřezkoumával věcnou důvodnost neprovedení žalobcem navrženého výslechu svědků.

II. Kasační stížnost a vyjádření žalobce

[5] Proti rozsudku krajského soudu podal žalovaný (dále též „stěžovatel“) kasační stížnost, jejíž důvody podřadil pod § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[6] Dle názoru stěžovatele vytrhl krajský soud žalobcův důkazní návrh z kontextu průběhu a výsledku odvolacího řízení. Jeho závěr o porušení žalobcových procesních práv je pouze akademický a formalistický. Krajský soud v podstatě pouze nutí stěžovatele do nového rozhodnutí připsat obecnou frázi o nadbytečnosti důkazního návrhu. Ne každé nevypořádání důkazního návrhu způsobuje nezákonnost správního rozhodnutí. Rozhodující je to, zda byl důkazní návrh vypořádán alespoň implicitně a zda je rozhodnutí přezkoumatelné jako celek, byť jeho odůvodnění obsahuje dílčí nedostatky. To však napadené rozhodnutí splňuje. Stěžovatel se zabýval podstatou žalobcova důkazního návrhu, vysvětlil, proč považuje skutkový stav za dostatečně zjištěný. Z průběhu odvolacího řízení a z obsahu napadeného rozhodnutí lze dovodit, že možnost vyslechnout navržené svědky bral stěžovatel v úvahu, avšak provedené důkazy považoval za dostačující. Nadbytečnost výslechu dalších svědků vyplývala již z důkazů, které správní orgány ve věci provedly.

[7] Žalobce navrhl výslech svědků dle svých slov proto, aby prokázal, že poměry na pracovišti prakticky znemožňovaly čerpání přestávek v práci. Návrh uplatnil poprvé v podání ze dne 27. 6. 2023 (v návaznosti na oznámení o složení senátu komise) a poté znovu v podání ze dne 4. 4. 2024, přestože stěžovatel žalobci předestřel ve své výzvě ze dne

pokračování

27. 3. 2024 odlišné právní posouzení věci. S ním byl spojen i odlišný skutkový stav, v jehož kontextu nemohly být žalobcovy důkazní návrhy relevantní. Stěžovatel konkrétně uvedl, že výkon služby na posuzovaném služebním místě je zásadně přerušitelný. Příslušník nemá v době přestávky pohotovost, povinnost zasáhnout, není během ní povinen chránit veřejný zájem, není vyžadována jeho zastupitelnost, a preventivní dohledová a kontrolní činnost mobilního dohledu tak následuje až po konci přestávky. K odlišnému posouzení věci by mohlo dojít jedině v případě, kdyby byla žalobci po dobu přestávky nařízena nějaká omezení. Na tuto skutečnost byl žalobce ve výzvě ze dne 27. 3. 2024 stěžovatelem upozorněn, žalobce však existenci těchto okolností netvrdil ani nenavrhoval je prokazovat. Žalobcův důkazní návrh byl v kontextu věci obecný, a tak nemohl obstát oproti dokazování provedenému stěžovatelem. Na posouzení věci by nic nemohl změnit subjektivní pohled svědků na charakter čerpání přestávek na daném pracovišti, neboť rozhodná byla neexistence objektivních omezení v čerpání přestávek. I svědecké výpovědi, které zajistil prvostupňový orgán, se proto staly v odvolacím řízení pouze důkazy okrajovými, na nichž napadené rozhodnutí nestojí. V řízení před stěžovatelem bylo stěžejní prokázat povahu služby mobilního dohledu, což stěžovatel splnil.

[8] Stěžovatel rovněž namítá, že důkazní návrh žalobce bral při rozhodování v úvahu, neboť jej zmínil v bodě 28 napadeného rozhodnutí a v bodě 29 implicitně vypořádal. Dle názoru stěžovatele je tedy jeho rozhodnutí přezkoumatelné. Krajský soud zrušením napadeného rozhodnutí nechrání veřejná subjektivní práva žalobce, ale toliko vyžaduje učinění formálního úkonu, který nemůže mít na výsledek řízení žádný vliv.

[9] Žalobce se ke kasační stížnosti nevyjádřil. Na výzvu soudu předložil pouze plnou moc pro advokáta JUDr. Pavla Širokého a vyčíslení nákladů řízení.

III. Posouzení kasační stížnosti

[10] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[11] Nejvyšší správní soud předesílá, že skutkově a právně obdobnou situací se zabýval v nedávném rozsudku ze dne 10. 6. 2026, č. j. 2 As 210/2025-25 (dále též „rozsudek 2. senátu“). V této věci se jednalo o téměř identickou kasační stížnost žalovaného směřující proti téměř identickému zrušujícímu rozsudku krajského soudu. Věci se liší zejména v účastnících řízení a svědcích: ve věci posuzované 2. senátem byl žalobcem B. K., jenž navrhoval výslech svědků M1. a M2. (tento svědek je v nyní posuzované věci žalobcem), v nyní posuzované věci žalobce (M2.) navrhoval výslech svědků M1. a K.

[12] Nejvyšší správní soud neshledal důvod se od závěrů 2. senátu odchýlit a v zájmu zachování jednotnosti judikatury (§ 12 s. ř. s.) je plně přejímá pro nyní posuzovanou věc.

[13] Kasační stížnost je důvodná.

[14] Obecně se lze ztotožnit s krajským soudem, že stěžovatel byl povinen vypořádat se se všemi důkazními návrhy žalobce. Měl tedy buď navrhovaný výslech svědků provést, nebo

v napadeném rozhodnutí odůvodnit, proč jeho provedení není pro posouzení věci nezbytné. Jinak by zpravidla zatížil napadené rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (viz rozsudky NSS ze dne 30. 5. 2008, č. j. 4 As 21/2007-80, a ze dne 18. 12. 2008, č. j. 5 As 15/2008-73). Krajský soud nesprávně toto pochybení podřadil pod jinou vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s., což ovšem samo o sobě nemá za následek nezákonnost jeho rozsudku.

[15] Výše uvedený postup vypořádání důkazního návrhu odpovídá § 180 odst. 1 služebního zákona, dle něž je *služební funkcionář povinen zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jeho rozhodnutí, a za tím účelem si opatřit potřebné podklady pro rozhodnutí*. Pro účely tohoto rozsudku považuje Nejvyšší správní soud za vhodné zmínit, že obsah této povinnosti odpovídá zásadě materiální pravdy, která je obdobně vyjádřena v § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (viz např. rozsudek NSS ze dne 9. 11. 2023, č. j. 10 As 62/2022-87). Níže citovanou judikaturu, která se vztahuje k zásadě materiální pravdy upravené ve správním řádu, lze tedy vztáhnout i na nyní projednávaný případ.

[16] Výše popsanou povinnost služebního orgánu však nelze chápat ryze formalisticky. V tomto smyslu lze odkázat na usnesení Ústavního soudu ze dne 22. 2. 2007, sp. zn. II. ÚS 744/06, a na něj navazující judikaturu, z níž vyplývá, že neprovedení navrženého důkazu může být odůvodněno i implicitně. Neuvedení důvodů neprovedení účastníkem navrženého důkazu je sice i v takových případech vnímáno jako procesní pochybení, které ovšem neznemožňuje přezkoumat správní rozhodnutí.

[17] Například z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 1 As 218/2019-28, vyplývá, že „*žalovaný, obeznámený se skutečností, že stěžovatel navrhl doplnění důkazů o znalecký posudek, se přesto ztotožnil se závěry senátu poradní komise, včetně vyjmenování důkazů, ze kterých vycházela a výslovného uvedení, že tyto důkazy jsou dostačující k rozhodnutí ve věci. Z takového vyjádření lze dovodit implicitní závěr o nadbytečnosti navrhovaného znaleckého posudku.*“ Podpůrně lze odkázat i na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 1. 2021, č. j. 6 As 270/2020-21. V poukazované věci žalobce navrhl dokazování dvěma spisy civilních soudů. Nejvyšší správní soud naznal, že přestože krajský soud ve svém rozsudku neuvedl, z jakého důvodu k dokazování těmito spisy nepřistoupil, z odůvodnění rozsudku logicky vyplývá, že navržené důkazy považoval za nadbytečné. Svůj rozsudek totiž postavil na důkazy podpořených závěrech, v jejichž kontextu byl první důkazní návrh žalobce mimoběžný s předmětem řízení. V případě druhého spisu civilního soudu Nejvyšší správní soud uvedl, že žalobce nespecifikoval, co konkrétně mělo být jeho prostřednictvím prokázáno, a tudíž rovněž nemohl být v kontextu závěrů rozsudku krajského soudu považován za relevantní. Obdobně lze odkázat např. na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 10. 2014, č. j. 9 Afs 42/2013-105, ze dne 6. 12. 2017, č. j. 9 Azs 391/2017-57, a ze dne 8. 8. 2024, č. j. 3 Afs 203/2023-43.

[18] Rovněž lze odkázat na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 8. 2019, č. j. 2 As 284/2018-38, z něž vyplývá, že rozhodnutí je i přes absenci zdůvodnění neprovedení navrženého důkazu zákonné, je-li „*z jeho kontextu seznatelné, že správní orgán považoval na základě výše uvedených důkazů skutkový stav za dostatečně zjištěný, pročez dalším*

pokračování

důkazním návrhům (jimiž měly být dále prokazovány již zjištěné či v projednávané věci okrajové otázky) nevyhověl“.

[19] Z citované judikatury vyplývá pro účely nynější věci následující. Rozhodnutí správního orgánu musí být postaveno na uceleném souboru skutkových závěrů, které jsou podpořeny patřičnými důkazy, a z něj vyplývajících závěrech právních. Tyto závěry ve svém souhrnu vytváří koherentní myšlenkový soubor, na jehož podkladě mohou být některé namítané skutečnosti irelevantní, což platí i pro důkazní návrhy směřující k jejich prokázání. To, že je namítaná skutečnost mimoběžná s nosnými závěry správního orgánu, může vyplývat z obsahu rozhodnutí toliko implicitně. Správní orgán má sice i v takových případech povinnost odůvodnit, proč nepřistoupil k provedení důkazů míjejících se s podstatou věci, jeho rozhodnutí ovšem nelze považovat za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů pouze kvůli tomu, že tak neučinil výslovně.

[20] Krajský soud se v projednávané věci nijak nezabýval nosnými závěry napadeného rozhodnutí. Uvedl, že stěžovatel nedostal své povinnosti zdůvodnit, proč neprovedl žalobcem navržený výslech svědků, ačkoli se nejednalo o návrh zjevně nesouvisející se skutkovými otázkami významnými pro posouzení věci. Dle názoru krajského soudu mohli svědci přispět k relevantním skutkovým zjištěním stran faktického průběhu služby na mobilním oddělení Celního úřadu pro Zlínský kraj, kde vykonával službu i žalobce. Eventuálně měl stěžovatel dle názoru krajského soudu vysvětlit, proč není otázka faktických poměrů na daném pracovišti pro účely jeho rozhodnutí významná.

[21] Podle názoru Nejvyššího správního soudu měl krajský soud v souladu s výše citovanou judikaturou zvážit, zda z celkového kontextu závěrů obsažených v napadeném rozhodnutí implicitně nevyplývá nadbytečnost navrhovaných důkazů, tj. zda byla otázka poměrů na pracovišti způsobilá s ohledem na stěžovatelem prezentovanou konstrukci úvah ovlivnit výsledek řízení, či zda skutečnosti, které měly být dle žalobce těmito důkazy prokázány, nejsou s touto myšlenkovou konstrukcí mimoběžné (obdobně srov. bod 18 rozsudku 2. senátu).

[22] V tomto ohledu měl vyjít z obsahu napadeného rozhodnutí a ten návazně konfrontovat s návrhy žalobce na výslech svědků, a posoudit, zda takto tvrzené skutečnosti mohou vzhledem k nosným závěrům rozhodnutí stěžovatele ovlivnit výsledek řízení.

[23] Nejvyšší správní soud připomíná, že stěžovatel ve svém rozhodnutí nejprve vymezil rozdíly mezi neplacenou přestávkou na jídlo dle § 60 odst. 1 služebního zákona, která je charakteristická pro službu přerušitelnou, a placenou přiměřenou dobou na jídlo dle odst. 3 téhož ustanovení, která je charakteristická pro službu nepřerušitelnou. S odkazy na četnou judikaturu Soudního dvora EU, Ústavního soudu a Nejvyššího správního soudu vyložil, že aby se jednalo o službu nepřerušitelnou, musí být příslušník během jejího výkonu permanentně fakticky omezen tak, že je ve stavu tzv. trvalé ostražitosti, tj. ve vysoké psychické připravenosti být schopen i v průběhu doby na jídlo během několika málo minut začít na základě vnějšího podnětu (např. požár, dopravní nehoda) konat službu. Dané omezení příslušníkovi v zásadě znemožňuje, aby si autonomně určil způsob trávení přestávky na jídlo, neboť přerušování přestávky nelze předvídat. Musí se přitom jednat o službu soustavnou, jejíž výkon nelze přerušit ani na 30 minut, přičemž na tuto dobu nelze

zajistit vystřídání příslušníka. Není podstatné, zda k omezení v praxi fakticky dochází, či nikoli. Omezení primárně vyplývá z charakteru pracovní povinnosti. Stěžovatel rovněž vyložil, že službu nelze považovat za nepřerušitelnou jen proto, že během trávení přestávky má příslušník na sobě výstroj a musí mít u sebe aktivní mobilní telefon či vysílačku (tj. je toliko dosažitelný).

[24] Dále stěžovatel shrnul podstatu žalobcem uplatněných odvolacích důvodů a vztáhl obecný právní rozbor problematiky na jeho případ. Uvedl, že žalobce v odvolání tvrdil, že byl nucen trávit přestávky s mobilním telefonem nebo vysílačkou. Tuto skutečnost označil stěžovatel s ohledem na citovanou judikaturu za irelevantní. Jako nedůvodnou posoudil i námitku, dle níž byl žalobce během přestávky neustále připraven k výjezdu, přičemž nebyla nijak řešena jeho zastupitelnost. Uvedl, že žalobce byl zařazen ve službě mobilního dohledu, která s ohledem na svůj charakter není službou nepřetržitou, a tudíž nevyžaduje žádnou zastupitelnost (tj. není-li zajištěno zastoupení příslušníka, službu v daný okamžik nevykonává nikdo). Tím se služba mobilního dohledu liší od jiných služeb, které objektivně přerušit nelze (je třeba zajistit fungování subjektu, který dokáže reagovat na akutní událost, jako např. dopravní nehodu, požár apod.). Žalobce dle stěžovatele nespécifikoval, co mělo být obsahem jeho povinnosti k výjezdu, ani jakým způsobem mu byla tato povinnost uložena. Charakter žalobcovy služby byl dohledový a kontrolní. Povinnost k výjezdu mohla být žalobci uložena teoreticky jediné prostřednictvím *ad hoc* pokynu, resp. závazného pokynu nadřízeného atp., které mají přednost před rozkazem ke službě a jejichž obsah musí být následně uveden v hlášení o průběhu služby. Stěžovatel proto doplnil dokazování o jednotlivá hlášení (celkem jich bylo 378). Z těch pak dovodil, že pokyny *ad hoc* vedly ve stěžovatelově případě pouze k 5 změnám rozkazu ke službě za celou relevantní dobu (téměř 3 roky), přičemž žádná z těchto změn podle jeho závěru nepředstavovala kvalitativně velmi významné a objektivní omezení ve smyslu citované judikatury.

[25] Stěžovatel přitom v kasační stížnosti (na podkladě výše shrnutého obsahu rozhodnutí) trefně připomíná obecnost důvodů, pro které žalobce v odvolacím řízení navrhoval výslech svědků K. a M1. Žalobce ve svých podáních (podání ze dne 27. 6. 2023 a 4. 4. 2024) pouze uváděl, že jejich výslech navrhuje za účelem prokázání skutečných poměrů a okolností čerpání přestávek ve službě na jeho pracovišti, které ve svém důsledku znemožňovaly jejich řádné čerpání. Takto formulovaný důkazní návrh je proto třeba považovat za obecný; jeho obsah lze dovodit jen v základních obrysech z kontextu dalších žalobcových tvrzení, v nichž poukazoval na omezení plynoucí z výkonu dané služby (zejména na nutnou dosažitelnost, nepřerušitelnost služby, absenci zastupitelnosti atp.).

[26] Jak přitom vyplývá z obsahu rozhodnutí stěžovatele, těmito otázkami se stěžovatel ve svém rozhodnutí věnoval způsobem, který přesahoval rámec jejich obecnosti. Obsáhle shrnul právní úpravu a judikaturu a tu konkrétně aplikoval na stěžovatelem tvrzené skutečnosti. Srozumitelně vyložil, proč se jedná o službu, při níž s ohledem na její povahu nedochází k okamžitým a nepředvídatelným výjezdům, jejichž eventualita by měla příslušníky udržovat ve stavu trvalé ostražitosti. Tvrzenou dosažitelnost pak označil s odkazem na judikaturu za irelevantní. Nadto dosažitelnost příslušníků bylo třeba hodnotit pouze v souvislosti s tím, zda měli během přestávky na jídlo povinnost k výjezdu, přičemž dle jeho závěrů tomu tak nebylo. Dále vysvětlil, že služba mobilního dohledu není službou nepřetržitou, pro niž by bylo třeba zastupování zajišťovat. Nadto provedl důkaz všemi

pokračování

hlášeními o službách týkajícími se žalobce, z nichž vyvodil, proč dle jeho názoru neměla žádná ze změn služebních povinností kvalitu velmi významného a objektivního omezení.

[27] Nutno dodat, že obdobné skutkové a právní hodnocení zahrnul stěžovatel již do své výzvy doručené žalobci před vydáním napadeného rozhodnutí, na niž žalobcovo vyjádření věcně navazovalo. V rozhodnutí pak žalovaný vysvětlil, z jakých důvodů neshledal důvod k přehodnocení svých závěrů, a to ani na podkladě argumentace vznesené v podání ze dne 4. 4. 2024. Stěžovatel vycházel z hypotéz, k jejichž potvrzení nebyly poměry na pracovišti podstatné, přičemž upozadil význam svědeckých výpovědí opatřených prvostupňovým orgánem, když se o nich ve svém rozhodnutí zmínil pouze okrajově a podpůrně (obdobně srov. bod 25 rozsudku 2. senátu).

[28] Ačkoli tedy stěžovatel nepostupoval zcela příkladně, když v napadeném rozhodnutí výslovně neuvedl důvody neprovedení žalobcem navrženého výsledku svědků, nezatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností pro nedostatek důvodů. Stěžovatel ve svém rozhodnutí uvedl veškeré důvody, které jej vedly k vydání rozhodnutí o daném obsahu, přičemž zdůvodnil, proč nepovažuje argumentaci žalobce za případnou, resp. proč se mýlí s důvody, na kterých stojí jeho rozhodnutí (obdobně srov. bod 26 rozsudku 2. senátu).

[29] Byl to naopak krajský soud, kdo pochybil, když vycházel z předpokladu, že stěžovatel musel navržený důkaz bezpodmínečně buďto provést, nebo výslovně vysvětlit, proč k jeho provedení nepřistoupil, aby se tak vyvaroval nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí. Nezabýval se vůbec tím, zda důvody neprovedení důkazu nevyplývaly z odůvodnění napadeného rozhodnutí implicitně, přestože na tuto skutečnost stěžovatel poukázal ve vyjádření k žalobě. Uvedl-li krajský soud ve svém rozsudku, že navržený výsledek svědků mohl na první pohled přispět k učinění řádných a komplexních skutkových zjištění stran faktického průběhu služby na příslušném pracovišti, opomněl v první řadě vyložit, co sám míní pojmem „poměry na pracovišti“, a jakým způsobem mohlo zjištění poměrů na pracovišti změnit výsledek správního řízení. Jak totiž Nejvyšší správní soud naznačil výše, ze samotného důkazního návrhu žalobce nevyplývá, jaké poměry na pracovišti jsou pro rozhodnutí ve věci podstatné, a pokud se mělo jednat o povinnost dosažitelnosti a otázku zastupitelnosti příslušníků, stěžovatel tyto okolnosti označil za irelevantní a tento svůj názor i patřičně zdůvodnil. Proto nelze krajskému soudu ani přisvědčit v tom, že měl stěžovatel v napadeném rozhodnutí osvětlit, proč nepovažuje otázku poměrů na pracovišti za hodnou prokazování. Povinnost vysvětlit důležitost svého důkazního návrhu měl především žalobce, ten ho však ponechal v obecné rovině (obdobně bod 27 rozsudku 2. senátu).

[30] Nejvyšší správní soud považuje za vhodné dodat, že ani v žalobě žalobce nijak nekonkretizoval, jaké poměry na pracovišti jsou dle jeho názoru pro hodnocení věci podstatné, a co konkrétně tedy mělo být předmětem navrhovaného výsledku svědků. NSS tudíž není zřejmé, z čeho krajský soud dovodil, že zjištění o poměrech na pracovišti mohla změnit výsledek řízení (obdobně viz bod 28 rozsudku 2. senátu).

[31] Výše uvedené neznamená, že stěžovatelovy úvahy, na nichž vystavěl své rozhodnutí, jsou věcně správné. Touto otázkou se Nejvyšší správní soud vůbec nezabýval a nic ve vztahu k ní v tomto rozsudku nepředjímá. Je nicméně třeba dodat, že pokud je napadené rozhodnutí

postaveno na nesprávných východiscích či jejich chybné aplikaci na posuzovaný případ, je možné, že důkazní návrhy žalobce ve výsledku skutečně mohou přispět ke správnému posouzení věci. Bude proto úlohou krajského soudu, aby se v dalším řízení v návaznosti na uplatněné žalobní body nejprve zabýval tím, zda nosné důvody stěžovatelova rozhodnutí ob stojí. Teprve v návaznosti na toto posouzení se může zabývat otázkou, zda by měl stěžovatel v novém řízení provést navržený výslech svědků (obdobně viz bod 29 rozsudku 2. senátu).

IV. Závěr a náklady řízení

[32] Nejvyšší správní soud proto v souladu s § 110 odst. 1 větou první s. ř. s. zrušil rozsudek krajského soudu a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V souladu s § 110 odst. 4 s. ř. s. je krajský soud vázán právním názorem uvedeným v tomto rozsudku.

[33] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti rozhodne krajský soud (§ 110 odst. 3 s. ř. s.).

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 19. června 2026

Tomáš Foltas
předseda senátu